

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Κυριακή Ε' Λουκά 5 Νοεμβρίου 2017

Λουκά ιστ' 19-31

Τη σημερινή παραβολή που ακούσαμε, τη συνθέτουν δυο πολύ ζωντανές και παραστατικές εικόνες. Η πρώτη εικόνα είναι παρμένη από την καθημερινή μας επίγεια ζωή και η δεύτερη από τη μετά θάνατο ζωή. Στις δυο αυτές εικόνες πρωταγωνιστούν δυο διαφορετικοί χαρακτήρες, ένας πλούσιος και ο πτωχός Λάζαρος. Ο καθένας αντιπροσωπεύει μια ξεχωριστή κατηγορία ανθρώπων.

Τους βλέπουμε πρώτα σε αυτή τη ζωή. Ο καθένας συμπεριφέρεται με το δικό του τρόπο, με τον οποίο εκφράζει το δικό του ήθος και τρόπο ζωής. Από τη μια βλέπουμε τον πλούσιο να ζει μέσα στη χλιδή και την πολυτέλεια με όλες τις ανέσεις που μπορούσε να έχει. «Ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καί βύσσον», ντυνόταν δηλαδή με τα πιο ακριβά και πολυτελή ρούχα της εποχής του και διασκέδαζε καθημερινά με τους φίλους του. Από την άλλη, ο πτωχός Λάζαρος ήταν ενδεής, μόνος, χωρίς καμία βοήθεια. Καθημερινά πήγαινε στο σπίτι του πλουσίου με την ελπίδα ότι θα εύρισκε κάτι από τα αποφάγια που πετούσαν οι υπηρέτες του πλουσίου, για να χορτάσει την πείνα του. Όμως δεν τον έφτανε η μεγάλη του δυστυχία, η φτώχεια και η ανέχεια, ήταν και άρρωστος. Το σώμα του ήταν γεμάτο πληγές και οι πόνοι αβάστακτοι. Ήταν μόνος σε αυτή τη ζωή δεν είχε κάποιον να του

συμπαρασταθεί παρά μόνο τα σκυλιά του πλουσίου, τα οποία του «ἀπέλειχον τὰ ἔλκη» κάνοντας ακόμα πιο δυνατό και αβάστακτο το σωματικό πόνο και την δυστυχία του.

Κάποτε, όμως, οι δυο αυτοί άνθρωποι έφυγαν από τον πρόσκαιρο αυτό κόσμο. Έτσι, από το σημείο αυτό αρχίζει η δεύτερη εικόνα της παραβολής. Τα πράγματα για τον καθένα πλέον αλλάζουν. Ο πτωχός Λάζαρος οδηγείται από τους αγγέλους του Θεού στον παράδεισο, στον κόλπο του Αβραάμ, ενώ από την άλλη ο πλούσιος μεταφέρεται στην κόλαση. Ο πτωχός Λάζαρος δεν αμείβεται επειδή ήταν φτωχός, άρρωστος και δυστυχισμένος, αλλά γιατί υπέμεινε την όλη κατάσταση της δυστυχίας, με εγκαρτέρηση και υπομονή. Χωρίς να γογγύζει εναντίον του Θεού. Χωρίς να μισεί αυτούς που του έκαναν κακό ή τον αδίκησαν. Μέσα από αυτήν τη ζωή δοκιμάστηκε η αγάπη του έναντι του Θεού και των ανθρώπων. Δοκιμάστηκε σκληρά μέσα από τις αδικίες και τις θλίψεις και έλαμψε σαν το χρυσάφι.

Αντίθετα από τον Λάζαρο, ο πλούσιος της παραβολής βασανίζεται και υποφέρει στον Άδη. Αναγνωρίζει από μακριά τον Αβραάμ και τον Λάζαρο, ο οποίος είναι κοντά του χαρούμενος και τον παρακαλεί, ώστε να στείλει τον Λάζαρο να του δροσίσει τη γλώσσα του με λίγο νερό. Όντως, ο άνθρωπος μακριά από την αγάπη του Θεού υποφέρει, βασανίζεται. Η ζωή χωρίς αγάπη είναι ένα μαρτύριο, μια κόλαση και τέτοια κατάσταση βίωνε ο πλούσιος. Την βίωνε από αυτή τη ζωή και ας φαινόταν ευτυχισμένος. Το μέλλον εξαρτάται από το

παρόν και η αιωνιότητα βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με την παρούσα ζωή. Γι' αυτό το λόγο το αίτημα του πλουσίου προς τον Αβραάμ απορρίπτεται και του υπενθυμίζει ότι στην επίγεια ζωή απολάμβανε όλα τα αγαθά, ενώ ο Λάζαρος τα κακά. Και όταν του ζητά να στείλει τον Λάζαρο στη γη, να συνετίσει τα αδέρφια του, ώστε να αλλάξουν συμπεριφορά και πάλι η απάντηση του δίκαιου Αβραάμ ήταν αρνητική. Του υπενθυμίζει ότι υπάρχει η διδασκαλία του Μωυσέως και των προφητών. Με αυτά τα λόγια κλείνει η δεύτερη εικόνα της σημερινής παραβολής. Όποιος δεν έχει την καλή διάθεση να προσέξει και να εφαρμόσει στη ζωή του τα λόγια του Θεού, ακόμα και αν συμβούν τα πιο απίθανα πράγματα, δεν πρόκειται να συνετιστεί.

Εκείνο που συνιστά την απεριγράπτη ευτυχία της μέλλουσας ζωής είναι η σχέση μας με τον Θεό και τους ανθρώπους στην επίγεια παρουσία μας. Δηλαδή την παρούσα ζωή μας να την διέπει η αγάπη, ο σεβασμός και η ισότητα, ώστε στη μέλλουσα ζωή να είμαστε κοντά στο Θεό, ανάμεσα στους Αγίους και να δοξολογούμε συνεχώς το όνομα του Θεού μαζί με τους Αγγέλους.

Οι πατέρες της εκκλησίας μας τονίζουν πως η μνήμη του θανάτου δημιουργεί προϋπόθεση μετάνοιας και σταθερής πίστης προς το Θεό. Η πίστη στο Θεό πηγάζει από την αγάπη μας προς Εκείνον. Αν απουσιάσει η αγάπη, η καλή διάθεση και η ταπείνωση από τη ζωή μας, καμία μετάνοια δεν μπορεί να επιτευχθεί. Η μνήμη θανάτου μας

βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι η επίγεια ζωή είναι σύντομη και γι' αυτό θα πρέπει να αγωνιζόμαστε διαρκώς και σταθερά τον καλόν αγώνα, ώστε όταν έρθει εκείνη η ώρα του θανάτου, να δώσουμε καλή απολογία προς τον δίκαιο κριτή.

Οικ. Ανδρέας Σολωμού

